

Κριτική Ταινίας: Ναπολέων

Σκηνοθεσία: Ridley Scott

Σενάριο: David Scarpa

Ηθοποιοί: Joaquin Phoenix, Vanessa Kirby, Ben Miles, Rupert Everett, Ludivine Sagnier, Mark Bonnar, Tahar Rahim, Ian McNeice, Catherine Walker, Paul Rhys, Matthew Needham, Youssef Kerkour, John Hollingworth, Scott Handy

Διάρκεια: 158 λεπτά

Χρονολογία παραγωγής: 2023

Είδος ταινίας: Περιπέτεια/Δράσης

Χώρα παραγωγής: Αγγλία/Η.Π.Α

Υπόθεση ταινίας:

Η ιστορία διαδραματίζεται στη Γαλλία και συγκεκριμένα μετά την επανάσταση που είχε λάβει χώρα. Η ταινία ξεκινάει με τον Κορσικανό αξιωματικό Ναπολέον Βοναπάρτη να ανακαταλαμβάνει την Τουλόν από τους Άγγλους και να επιστρέφει ως ήρωας στο Παρίσι, όπου γνωρίζει και ερωτεύεται τη χήρα Ιωσηφίνα. Ύστερα από μεγάλες πολεμικές επιτυχίες και συγκέντρωσης παγκόσμιας φήμης, καταλαμβάνει το αξίωμα του υπάτου της πρώτης γαλλικής δημοκρατίας και λίγο καιρό αργότερα πραγματοποιείται και η στέψη του και γίνεται επίσημα ο νέος αυτοκράτορας της Γαλλίας. Ωστόσο, παρά τη γρήγορη εδαφική εξάπλωση της χώρας σε ολόκληρη σχεδόν την Ευρώπη και τις αμέτρητες κατακτήσεις του Ναπολέοντος, οι μάχες στη Λειψία (1813) και στο Βατερλό (1815) αποδείχτηκαν και οι τελευταίες του, με τον ίδιο να ηττάται ολοκληρωτικά από τη συμμαχία που είχε συναφθεί μεταξύ των Αυτοκρατοριών Ρωσίας και Αυστρίας, των βασιλείων Σουηδίας και Πρωσίας και άλλων μικρότερων συμμάχων και να παραιτείται από τη Γαλλία. Ο ίδιος μάλιστα παραδόθηκε στους Βρετανούς και εξορίστηκε στην Αγία Ελένη, όπου και πέθανε από αμφιλεγόμενες μέχρι σήμερα αιτίες.

Η γνώμη μου για την ταινία

Σενάριο: για τους περισσότερους από εμάς βασικό γνώρισμα κάθε καλής ταινίας αποτελεί η “δύναμη” στην πλοκή της. Δυστυχώς όμως η ταινία «Ναπολέων» υστερεί σε μεγάλο βαθμό, όσον αφορά το κομμάτι αυτό. Στην προσπάθεια του ο σεναριογράφος να ενσωματώσει μέσα σε μία ταινία το μεγαλείο και την απέραντη σειρά των επιτυχιών του Ναπολέοντα, οδηγείται σε σημαντικά σφάλματα. Καθ’ όλη τη διάρκεια της ταινίας ένιωθα ότι ο Ρίντλεϊ Σκοτ προσπαθεί μέσα από τον τίτλο και το όνομα του Ναπολέοντος να μας

παρουσιάζει μια ιστορία αγάπης. Η βαρύτητα που δίνει στη σχέση μεταξύ Ναπολέοντος και Ιωσηφίνας είναι τόσο ευδιάκριτη που φαίνεται να αποτελεί και το κεντρικό νόημα της ταινίας. Η μη ιδιαίτερα ουσιώδης, κατά την άποψη μου, κίνηση αυτή επισκιάζει τις άλλες πτυχές στη ζωή του μεγάλου στρατηλάτη, αφού περιορίζει τον σεναριογράφο από το να τις αναπτύξει. Αν και οι επικές μάχες δεν έλειπαν από την ταινία, ήταν μικρής διάρκειας και προσωπικά ένιωθα ότι βρίσκονται εκεί απλώς για να υπάρχουν και να “πείθουν” το κοινό ότι πρόκειται για μια ταινία για τον Ναπολέοντα. Ωστόσο, το μεγαλύτερο κατ’ εμέ παράπονο είναι ότι παραλείφθηκαν γενικότερα οι πολιτικές επιτυχίες του στρατηλάτη, οι σύγχρονες μέθοδοι διοίκησής του και το νομοθετικό του έργο, αλλά και οι τρόποι με τους οποίους αντιμετώπιζε τους πολιτικούς του αντιπάλους.

Ερμηνείες Ηθοποιών: οι περισσότερες ερμηνείες των χαρακτήρων σε αυτή την ταινία ήταν αρκετά ικανοποιητικές. Όσον αφορά τους δύο κεντρικούς χαρακτήρες, θεωρώ ότι οι ερμηνείες τους ήταν κάτι παραπάνω από αξιοπρεπείς. Απ’ τη μία ο Φοίνιξ χαρίζει, όπως σχεδόν σε κάθε του ταινία, μαθήματα υποκριτικής και, παρόλο που ενσαρκώνει έναν χαρακτήρα πολύ μικρότερο ηλικιακά από τον ίδιο, καταφέρνει και τον εξυψώνει. Αξίζει να σημειωθεί ότι η διαφορά ηλικιών μεταξύ Φοίνιξ και Κίρμπεη προκάλεσε μεγάλες αντιδράσεις στους θεατές, αφού στην πραγματικότητα η Ιωσηφίνα περνούσε ηλικιακά τον Ναπολέοντα περίπου 6 χρόνια. Ωστόσο, στην ταινία η διαφορά ηλικίας φαίνεται τεράστια, παρουσιάζοντας έναν πολύ μεγαλύτερο εμφανισιακά Ναπολέοντα, του οποίου η φυσιογνωμία δεν αντιπροσώπευε την απειρία και την αδεξιότητα του. Παρ’ όλα αυτά, θεωρώ ότι, όπως ο ίδιος ο Ρίντλεϊ Σκοτ είχε αναφέρει, όταν ρωτήθηκε για ποιον λόγο η ταινία περιέχει τόσες πολλές ιστορικές ανακρίβειες, μια ταινία ιστορικού περιεχομένου που σκοπό έχει να ψυχαγωγήσει, να προβάλλει σεναριακά στοιχεία του σεναριογράφου και να ενταχθεί στο σύνολο των σύγχρονων ταινιών, λογικό είναι να αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας και να έχει κάποιες αποκλίσεις από τα πραγματικά γεγονότα. Έτσι, από την στιγμή που αυτός ο “Ο Ναπολέοντας” καταφέρνει και πείθει με την ερμηνεία του το κοινό και είναι μάλιστα οπτικά άρτιος, δε βρίσκω τον λόγο να μη τον επιδοκιμάζω. Φυσικά η Κίρμπεη δε μένει πίσω και η ερμηνεία που μας χαρίζει είναι εξίσου καλή. Κατορθώνει, παρά τις ιστορικές ανακρίβειες, να απεικονίσει τον δυναμικό και περίπλοκο χαρακτήρα της Ιωσηφίνας και πείθει αρκετά για το “πάνω χέρι” που είχε στη σχέση τους.

Σκηνοθεσία: η σκηνοθεσία της ταινίας είναι πραγματικά καταπληκτική και το δυνατότερο, κατά τη γνώμη μου, στοιχείο της. Το οπτικά αψεγάδιαστο, ψυχρό κλίμα της είναι αυτό που φωτίζει τους διαλόγους μεταξύ των χαρακτήρων και κορυφώνει την ένταση των μαχών. Προσωπικά, πιστεύω ότι οι μάχες που λαμβάνουν χώρα είναι συγκλονιστικές, γεγονός που δεν οφείλεται μόνο στις περίπλοκες αναπαραστάσεις των κινήσεων των πολεμιστών, αλλά και στη ψυχρότητα του φακού που διακοσμεί με τη σειρά του τα τοπία, κάνοντάς τα να φαίνονται νεκρικά και απολύτως αντιπροσωπευτικά της καταστροφής που επικρατεί στις μάχες και κυρίως στην προσωπικά αγαπημένη μου, αυτή δηλαδή στο Άουστερλιτς.

Βαθμολογία

6.0/10

Αν και ήταν μια αρκετά αξιοπρεπής ταινία, οι αδυναμίες στην πλοκή είναι τόσο έντονες που επισκιάζουν σε μεγάλο βαθμό τις μικρές απολαυστικές δόσεις μαχών, οι οποίες, αν και συγκλονιστικές, δεν είναι σε θέση να "σώσουν" τις απερισκεψίες του σεναρίου. Φυσικά, λόγω του γεγονότος ότι η ευρωπαϊκή ιστορία γενικότερα με προσελκύει, ήμουν αρκετά ικανοποιημένος, όταν την πρωτοείδα μαζί με τους φίλους μου. Αργότερα όμως ο ενθουσιασμός ξεθώριασε και μπόρεσα να αντιληφθώ ότι η ταινία πάσχει δυστυχώς από πολλά προβλήματα.